

Sygn. akt VIII Ka 632/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Ewy Minor-Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2013 roku

sprawy P. K.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 4 czerwca 2013 r. sygn. akt III K 358/13

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że łagodzi orzeczony w punkcie 4 środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 1 (jednego) roku.

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że w dniu 11 kwietnia 2013 roku o godz. 13:00 w (...), rejonu (...) kierował w ruchu lądowym ciągnikiem (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości tj. I- 0,93 mg/dm³, II- 0,98 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, **tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 04 czerwca 2013 roku w sprawie III K 358/13 oskarżonego **P. K.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 178 a § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.

Na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

Na mocy art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 kwietnia 2013 roku.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciążył go wydatkami w sprawie w wysokości 90 złotych (dziewięćdziesięciu złotych).

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym zaskarżył oskarżony.

Zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność wymierzonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, podczas gdy jego stopień zawinienia, w szczególności dotychczasowa niekaralność, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze jaki środek karny powinien osiągnąć w stosunku do skazanego, uzasadniają wymierzenie środka karnego w łagodniejszym wymiarze.

Mając na uwadze powyższe wniósł o:

-zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 /jednego/ roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, doszedł do przekonania, że wywiedziona apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Bezsprzecznym jest, czego nie kwestionuje również skarżący, iż Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne i logiczne wnioski co do winy oskarżonego P. K. oraz okoliczności faktycznych związanych z popełnionym czynem. Sąd I instancji dokonał właściwej analizy wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów oceniając je zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym. Z uwagi na brak zastrzeżeń apelującego co do poczynionych ustaleń faktycznych, bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie nie jest konieczna.

Zapadłe w trybie art. 335 § 1 kpk orzeczenie P. K. zakwestionował tylko w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

W ocenie Sądu odwoławczego podniesiony przez skarżącego zarzut i argumentacja przytoczona na jego potwierdzenie dają podstawę do zmiany wyroku w zaskarżonej części.

Z ugruntowanej linii orzecznictwa wynika, że rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn. akt WA 19/09, OSNwSK 2009/1/1255, Lex 598172).

Analiza pisemnych motywów skarżonego orzeczenia, zapadłego w trybie art. 335 § kpk, prowadzi jednak do wniosku, że istnieją w sprawie okoliczności, które niewątpliwie powinny mieć wpływ na wymiar orzeczonego środka karnego. Jak wynika z art. 42 § 1 i 2 kk wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów dla sprawcy występku z art. 178a § 1 kk winien przede wszystkim uwzględniać stopień zagrożenia z jego strony dla bezpieczeństwa w komunikacji. Stopień ten określają w głównej mierze okoliczności czynu (czas, miejsce oraz rodzaj prowadzonego pojazdu), a nadto jego dotychczasowa karalność (niekaralność) za tego rodzaju występki. Dlatego też, zdaniem Sądu odwoławczego, orzeczenie wobec P. K. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat nosiło cechy rażącej niewspółmierności w tym sensie, że nie uwzględniało w sposób właściwy charakteru popełnionego czynu, osobowości i motywacji działania sprawcy.

Podkreślić należy, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn jadąc ciągnikiem rolniczym drogą prowadzącą w kierunku (...)(...), czyli w kierunku, w którym nie jeździ zbyt wiele aut i natężenie ruchu jest niezwykle małe. W konsekwencji podzielić należy zdanie skarżącego, iż zagrożenie w ruchu pojazdów było marginalne. Nadto P. K. nie

był uprzednio karany nie tylko za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, ale również za jakikolwiek inny czyn zabroniony. Zatem przedmiotowy czyn ma charakter incydentalny. Uwzględniając powyższe pożądanym jest takie ukształtowanie reakcji karnej na zachowanie oskarżonego, ażeby w możliwie jak najszybszym czasie mógł wrócić do prawidłowego wywiązywania się z pełnionych przez niego ról społecznych, w tym ciężących na nim obowiązków rodzicielskich. Prowadzi samodzielnie gospodarstwo rolne o powierzchni 13 ha. Nie może liczyć, z uwagi na wiek i stan zdrowia, na pomoc rodziców. Jest osobą rozwiedzioną, ale ma 15-letniego syna zamieszkującego z matką w (...), na którego utrzymanie łoży alimenty w kwocie 400 złotych miesięcznie.

Uwzględniając zatem argumenty przytoczone przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji, a jednocześnie mając na uwadze dolegliwości wynikające dla niego ze skazania na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres lat 2 oraz kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, Sąd Okręgowy uznał, że cele kary zostaną zrealizowane nawet przy zmniejszeniu dolegliwości związanych z orzeczoną środkami karnymi.

Dlatego też w oparciu o art. 437 § 1 k.k. Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że złagodził orzeczone w punkcie 4 środki karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 1 roku. Nie dostrzegając innych uchybień Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy.

Kierując się względami słuszności, w szczególności biorąc pod uwagę istotę zmiany dokonanej w rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.